

Naslov originala:
A. G. Howard
UNHINGED

Text copyright © 2014 A. G. Howard
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Maja Radivojević

LEKTURA I KOREKTURA:
Milica Rakić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ANITA GREJS HAUARD

POREMEČENI

Za spektakularnu sedmorku: Karu Klepton, Šeron Kuper, Betani Krandel, Teri Hauard, Kris Lejpel, Džesiku Nelson i Marlen Ragls. Svako od vas je uradio sve i više od toga da ohrabri, pomogne i smiri moje duhove tokom ludog putovanja izdavanja.

Ova knjiga je za vas. Volim vas sve.

1.

KRV I STAKLO

Moj nastavnik likovnog kaže da pravi umetnik krvari za svoje delo, ali nikada nam nije rekao da ta krv može da *postane* tvoj medijum, da može da dobije svoj život i da oblikuje tvoju umetnost na jeziv i sablastan način.

Sklanjam kosu preko ramena, probadam kažiprst sterilizovanom zihernadlom, koju sam držala na džepu, a zatim stavljam i poslednji stakleni kamen na mozaik i čekam.

Dok prislanjam prozirnu kuglicu uz vlažni beli kreč, stresam se od tog osećaja. Imam osećaj kao da je pijavica na vrhu mog prsta – na mestu gde dodirujem staklo – i da usisava moju krv, prenoseći je u donji deo kamenčića i formirajući duboku, baršunastu crvenu boju. Ali tu nije kraj.

Krv pleše... ide od kamena do kamena i boji pozadinu tragom grimizne boje – formirajući sliku. Dah mi zastaje u plućima i čekam da se linije povežu... pitajući se kakav će konačni rezultat biti ovog puta. Nadajući se da neće opet biti *ona*.

Čuje se poslednje zvono za danas i ja hrlim da prekrijem mozaik komadom tkanine, uplašena da bi neko mogao da vidi trenutak transformacije.

To je još jedan podsetnik da je priča o Zemlji čuda stvarna i da to što sam potomak Alise Lidel znači da sam drugačija od svih drugih. Bez obzira na to koliko se trudim da napravim distancu između nas, ja sam zauvek povezana sa čudnom

i tajanstvenom sektom magičnih stvorenja, koja nose ime niderlinzi.

Drugari iz razreda uzimaju svoje knjige i rančeve, napuštaju prostoriju za likovno, pozdravljajući se udaranjem pesnica i bacanjem koske dok pričaju o planovima koje imaju za vikend uoči Memorijalnog dana. Iako iz njega više ne curi krv, ja sisam svoj prst. Bokom se oslanjam o sto i gledam kakvo je vreme napolju. Oblačno je, a na prozorima se skuplja sumaglica.

Mom Gremlin Gizmu je pukla guma jutros. S obzirom na to da mama ne vozi, tata me je dovezao do škole na putu za posao. Rekla sam mu da ću naći prevoz do kuće.

Mobilni vibrira u rancu na podu. Sklanjam mrežaste rukavice sa vrha, podižem telefon i čitam poruku od dečka: *Sk8erko... čekam te na istočnom parkingu. Jedva čekam da te vidim. Pozdravi Mejsona.*

Grlo mi se steže. Džeb i ja smo zajedno skoro godinu dana. Šest godina pre toga smo bili najbolji prijatelji, ali poslednjih mesec dana smo u kontaktu samo preko poruka i kratkih telefonskih razgovora. Radosna sam što ću ga ponovo videti, ali sam i neobično uznemirena. Brinem se da će sada sve biti drugačije, jer on sada živi život, kog ja još uvek nisam deo.

Bacam kratak pogled na gospodina Mejsona, koji priča sa nekim đakom o umetničkom priboru u hodniku, a onda i odgovaram: *I ja jedva čekam da te vidim. Baci pet... nešto završavam.*

Vraćam telefon u ranac i podižem tkaninu da provirim i pogledam svoj projekat. Srce mi silazi u pete. Čak ni poznati osećaji boje, prašine i kreča ne mogu da me uteše dok gledam scenu koja se pojavljuje; Crvena Kraljica ubilački divlja u tu-robnoj i mučnoj Zemlji čuda.

Baš kao u mojim skorašnjim snovima...

Vraćam tkaninu na mesto i ne želim da saznam šta bi ta slika mogla da znači. Lakše mi je da se krijem od toga.

„Alisa.” Gospodin Mejson prilazi mom stolu, a njegove drečave konvers patike šljašte kao istopljena duga naspram linoleumskog poda. „Hteo sam da te pitam... da li planiraš da prihvatiš stipendiju za Midlton koledž?”

Klimam glavom, uprkos tome što mi se živci kidaju. *Ako me tata pusti da se preselim u London sa Džebom.*

„Dobro je.” Širok osmeh gospodina Mejsona otkriva rupu između prednjih zuba. „Neko ko je talentovan kao ti treba da prihvati svaku mogućnost. Sada, da vidimo tvoje poslednje delo.”

Pre nego što uspem da ga zaustavim, on povlači tkaninu i čkilji, a jastučići ispod njegovih očiju uvećani su zbog rozikastih naočara. Odahnula sam s olakšanjem videvši da je transformacija završena. „Zanosna boja i burni potezi, kao i uvek.” Nadvija se iznad, gladeći svoju jareću bradicu. „Uznevirujuća, kao i ostale.”

Od njegovog konačnog suda, grči mi se stomak.

Pre godinu dana, kada sam za svoje mozaike koristila trupove buba i osušeno cveće, moja dela su odisala daškom optimizma i lepotom, uprkos morbidnosti materijala. Sada, kada sam promenila medijum, sve što stvorim je sumorno i nasilno. Deluje mi da ne mogu da uhvatim svetlost, ni tračak nade. Zapravo, prestala sam sa tim pokušajima. Samo puštam da krv ide svojim putem.

Volela bih da mogu da prestanem sa pravljenjem mozaika. Ali to je neodoljivi nagon protiv kog ne mogu da se borim... i nešto mi govori da postoji razlog za to. Razlog koji me sprečava u tome da uništim svih šest i smrvim njihove gipsane pozadine na hiljadu delića.

„Da li treba da kupim još crvenih kamenčića?” pita me gospodin Mejson. „Nemam pojma ni gde sam ih nabavio. Proveo sam na internetu pre neki dan i nisam uspeo da pronađem dobavljača.”

On ne shvata da su delovi mozaika bili prozirni kada sam krenula da radim, da proteklih nekoliko nedelja koristim samo providne kamenčiće, i da su se scene, koje on misli da sam ih ja brižljivo stvorila povezivanjem linija u staklu, formirale same.

„Nema veze”, odgovaram mu. „Oni su iz mojih privatnih zaliha.”

Bukvalno.

Gospodin Mejson me nakratko proučava. „Dobro. Ali ponestaje mi prostora u kabinetu. Možda bi mogla ovaj da poneseš kući.” Stresam se od te pomisli. Kad bi mi jedan od ovih mozaika bio u kući, to bi samo prizvalo još noćnih mora. Da ne

spominjem kako bi to uticalo na mamu. Ona je već dovoljno vremena provela zatvorena zbog svojih strahova iz Zemlje čuda.

Moraću nešto da smislim do završetka škole. Gospodin Mejson ih neće čuvati celo leto, naročito što sam ja maturant. Ali danas imam drugih stvari na umu.

„Možete li da napravite mesta za još jedan mozaik?” pitam ga. „Džeb će me pokupiti motorom, pa ću ih uzeti naredne nedelje.”

Gospodin Mejson klima glavom i odnosi ga do svog stola.

Spuštam se da bih sredila stvari u rancu i trljam znojave dlanove po crno-belim, prugastim helankama. Rub suknje mi dodiruje kolena, a osećaj je neobičan. Suknja je duža nego što sam navikla da nosim i nemam podsuknju koja obično viri ispod. Otkad se mama vratila iz duševne bolnice, često raspravljamo oko moje odeće i šminke. Ona kaže da su moje suknje prekratke i da bi više volela kad bih nosila farmerke i „oblačila se kao normalne devojke”. Misli da izgledam previše divlje. Rekla sam joj da baš zato nosim helanke ili hulahopke, kako bih sveukupno izgledalo pristojno. Ali ona me nikad ne sluša. Kao da pokušava da nadomesti jedanaest godina svog odsustva time što će biti previše okupirana svim stvarima oko mene.

Jutros je pobedila, ali samo zato što sam se kasno probudila i bila u žurbi. Nije lako ustati na vreme za školu kada se cele noći boriš protiv sna, izbegavajući snove.

Stavljam ranac na leđa i pozdravljam gospodina Mejsona. Moje Meri Džejn platforme odzvanjaju napuštenim hodnikom. Papiri za radove i oni iz svezaka razbacani su kao kamenčići u jezercetu. Nekoliko ormarića je otvoreno, kao da đaci nisu mogli da potroše dodatnu polovinu sekunde da ih zatvore, pre nego što su otišli da uživaju u vikendu.

U vazduhu još uvek lebdi na stotine različitih kolonjskih voda, parfema i telesnih mirisa, pomešanih sa izbledelim mirisom testa od ručka iz kafeterije. *Miriše na tinejdžerski duh.** Odmahujem glavom cereći se.

Kada smo kod duha, Savet studenta srednje škole „Plezans”, okupiran je kačenjem podsetnika za maturu na svakom

* Aluzija na pesmu grandž benda Nirvane – *Smells like teen spirit*.

mogućem ćošku u školi. Ove godine, ples će biti u petak, pre naše subotnje ceremonije mature – dakle, za nedelju dana.

SVI PRINČEVI I PRINCEZE LJUBAZNO SE POZIVAJU DA PRISUSTVUJU BAJKOVITOM MATURANTSKOM MASKENBALU, 25. MAJA. ŽABAMA NIJE DOZVOLJEN ULAZ.

Poslednja rečenica me zasmehava. Moja najbolja drugarica, Dženara, napisala je to debelim zelenim markerom na kraju svake objave. U utorak joj je bio potreban ceo šesti čas da to obavi i zbog toga je zaradila tri kaznena dana. Ali totalno je vredelo, samo da bih videla izraz lica Tejlor Tremont. Tejlor je bivša devojka mog dečka, školska zvezda tenisa i glavna osoba u Studentskom savetu. Ona je, takođe, osoba koja je svima ispričala tajnu o mojoj Lidel porodici. Naš odnos je zategnut, najblaže rečeno.

Nameštam dlanom jedan baner kojem fali polovina trake, pa visi sa zida kao dugački beli jezik. Podseća me na iskustvo koje sam doživela sa grabunjčevim račvastim jezikom prošlog leta. Grčim se i prstima dodirujem jarkocrveni pramen u svojoj plavoj kosi. To je jedan od mojih večnih suvenira, baš kao što su i kvržice pod lopaticama gde, unutar mene, leže uspavana krila. Uprkos tome koliko se trudim da se udaljim od celog sveta Zemlje čuda i tih sećanja, ona su uvek prisutna, odbijaju da me napuste.

Baš kao što i dotični odbija da me napusti.

Grlo mi se steže od pomisli na crna krila, na oči bez dna i taj kokni* akcenat. On već poseduje moje noći. Neću mu dozvoliti da mi oduzme i dane.

Otvaram vrata i izlazim na parking, a napolju me dočekuju hladnoća i vlažan vazduh. Izmaglica mi prekriva lice. Tu je još nekolicina automobila, a studenti su se skupili po grupicama da razgovaraju – neki su se skupili u duksevima, a drugi kao da ne osećaju neobično hladno vreme. Ovog meseca je bilo dosta kiše. Meteorolozi su izračunali da količina kiše dostiže i brojku do 125 mm, što ruši vekovni rekord za proleće u Plezansu, u Teksasu.

Uši mi, po automatizmu, hvataju zvukove buba i biljaka sa gnjecavog fudbalskog terena koji je daleko od mene. Njihov

* Kokni – dijalekat radničke klase istočnog Londona.

šapat se često stapa u pucketanje i krckanje, pa to zvuči poput zvuka sa radio-aparata. Ali ako se potrudim, mogu da čujem i određene poruke, koje su namenjene samo meni:

Zdravo, Alisa.

Lep dan za šetnju po kiši...

Povetarac je idealan za letenje.

Nekada sam mrzela što čujem njihovo nejasno zujanje i pozdrave, toliko sam mrzela da bih ih zarobila i uništavala ih. Sada je ova buka utešna za mene. Bube i cveće su sada moji stalni pratioci... šarmantni podsetnici tog skrivenog dela mene.

Dela, kog ni moj dečko nije svestan.

Vidim ga na parkingu. Naslanja se na svoju moćnu, retro *hondu CT170* i časka sa Korbinom, bekom i Dženarinim glavnim ulovom. Džebova sestra i Korbin su čudan spoj. Dženara ima roze kosu i modni ukus princeze koja je postala pank-rokerka – što je sušta suprotnost tipične teksaške devojke jednog sportiste. Ali Korbinova mama je dizajnerka enterijera poznata po svom ekscentričnom stilu, tako da je on navikao na neobične, umetničke ličnosti. Na početku godine, njih dvoje su bili partneri u laboratoriji za biologiju. Skapirali su se i sada su nerazdvojni.

Džeb gleda u mom pravcu. Čim me vidi, uspravlja se, a govor tela mu je glasan kao urlik. Čak i sa ove udaljenosti, toplina njegovih očiju, zelenih poput mahovine, greje mi kožu ispod čipkaste suknje i kariranog korseta.

Pozdravlja se sa Korbinom, koji sklanja pramen crvenkastoplave kose sa očiju i maše mi, a zatim se pridružuje grupici fudbalera i navijačica.

Džeb skida jaknu dok mi prilazi, otkrivajući mišićave ruke. Njegove crne vojničke čizme odzvanjaju po svetlucavom asfaltu, a maslinasta koža mu sjaji u izmaglici. Obukao je teget majicu i izbledele farmerke. Fotografija benda *My chemical romance* je odštampana belom bojom, a njihova lica dijagonalno preseca crvena linija. Podseća me na moju krvavu umetnost, a od te pomisli se stresam.

„Je l' ti zima?” pita me, obmotavajući oko mene svoju jaknu čija je koža još uvek topla od njegovog tela. Na delić sekunde

skoro da osećam miris njegovog dezodoransa: mešavina čokolade i mošusa.

„Samo mi je drago što si kod kuće”, odgovaram mu, dok mu stavljam dlanove na grudi i topim se u njegovom čvrstom telu i snazi.

„I meni.” Gleda dole ka meni, miluje me pogledom, ali se suzdržava. U međuvremenu se ošišao. Vetar se poigrava sa njegovim tamnim pramenovima koji padaju do ramena. Kosa mu je i dalje dugačka, a krajevi talasasti i haotični od kacige. Divlja je i raščupana, baš kao što volim.

Želim da mu uskočim u zagrljaj ili još bolje, da poljubim njegove mekane usne. Potreba da nadoknadim izgubljeno vreme čvrsto me steže, i kad pomislim da sam spremna da ga poljubim, moja stidljivost pobeđuje. Gledam preko njegovog ramena, tamo gde su se četiri juniorke skupile oko srebrnog kruzera i posmatraju svaki naš korak. Prepoznam ih sa časova likovnog.

Džeb prati moj pogled, uzima me za ruku i ljubi mi svaki zglobić, a grebuckanje njegovog pirsinga izaziva mi jezu, koja me prožima od glave do pete. „Hajdemo odavde.”

„Čitaš mi misli.”

Osmehuje mi se. Leptirići u stomaku sudaraju se od prizora njegovih rupica na obrazu.

Držimo se za ruke i idemo prema motoru, a parking kreće da se raščišćava. „Pa... izgleda da je tvoja mama pobedila jutros.” Pokazuje na moju suknju, a ja kolutam očima.

Kezeći se, pomaže mi da stavim kacigu, namešta mi kosu i mazi me po leđima, odvajajući crveni pramen od ostatka plave kose. Obmotava ga oko prsta i pita me, „Jesi li radila na mozaiku kada sam ti poslao poruku?”

Klimam glavom i vezujem povez kacige kod brade, ne želeći da razgovor ide u ovom pravcu. Nisam sigurna kako da mu kažem šta se dešavalo tokom umetničkih sesija dok on nije bio tu.

Pridržava me za lakat dok se penjem na zadnje sedište, povlačeći se da mu ostavim mesto napred. „Kada ću videti nove mozaike, a?”

„Kada budu gotovi”, mrmljam. Ono što stvarno mislim je: kada budem spremna da mu dozvolim da gleda dok stvaram.

On nema sećanja na naše putovanje u Zemlju čuda, ali je primetio neke promene u meni, uključujući i ključ koji nosim oko vrata i koji nikada ne skidam. Takođe i izdanke na mojim lopaticama, za koje mogu da zahvalim uvrnutosti Lidel porodice.

Blago rečeno.

Godinu dana sam pokušavala da smislim najbolji način da mu saopštim istinu, a da on ne pomisli da sam potpuno luda. Ako išta može da ga ubedi da smo imali divljačko putovanje kroz maštu Luisa Kerola, a onda se vratili kroz vreme, kao da nikada nismo ni otišli, to je onda moja umetnost krvi i magije. Samo moram da budem dovoljno hrabra da mu je i pokažem.

„Kada bude gotovo”, kaže, ponavljajući moj tajnovit odgovor. „Dobro onda.” Malo protresa glavu, a zatim stavlja kacigu. „Umetnici. Tako zahtevni.”

„Rugao se lonac loncu, a oba su okrugla. Kad smo već kod toga, jesi li čuo nešto od svog najnovijeg i najvatrenijeg fana?”

Džebova bajkovita gotik umetnost izazvala je dosta pažnje otkad je krenuo da izlaže na umetničkim mestima. Nekoliko radova je prodao, jedan čak za tri hiljade dolara. Nedavno ga je kontaktirala kolekcionarka iz Toskane, koja je na internetu videla njegov umetnički rad.

Džeb kopa po džepu i pokazuje mi telefonski broj. „Ovo je njen broj. Trebalo bi da zakažem sastanak kako bi mogla da izabere jedno od mojih dela.”

*Ivy Raven.** Tiho čitam ime. „Zvuči malo fejk, zar ne?” pitam, ispravljajući mu kaiševe ranca. Skoro da bih volela da je ona izmišljena. Ali nije tako. Sudeći po onome što sam istraživala na internetu, Ajvi je stvarna, prelepa, dvadesetšestogodišnja naslednica. Bogata i sofisticirana boginja... kao i većina žena koje su u poslednje vreme u Džebovom okruženju. Vraćam mu papir, pokušavajući da nesigurnost zadržim za sebe, ali ona preti da mi napravi rupu u srcu.

„Nije važno koliko fejk zvuči”, kaže Džeb, „sve dok je novac pravi. U Londonu ima jedan sladak, mali stan koji sam gledao. Ako uspem da joj prodam jedno delo, dodaću to na gomilu koju sam već skupio i imaću dovoljno da pokrijem to.”

* Bukvalni prevod njenog imena bi bio: *Bršljan Gavran*.

Još uvek moramo da ubedimo tatu da me pusti da odem. Od-
bijam da naglas izrazim svoju zabrinutost. Džeb već oseća
krivicu zbog tenzije između tate i njega. Naravno, nije trebalo
da me odvede da se tetoviram iza leđa mojih roditelja. Ali on
to nije uradio da bi ih naljutio. On je to uradio jer sam ga ja
pritiskala. Zato što sam ja htela da budem buntovna i razu-
zdana, poput ljudi s kojima se on sada druži.

Džeb je, na unutrašnjoj strani zgloba desne ruke – one ko-
jom crta – uradio tetovažu u isto vreme. U pitanju su latinske
reči *Vivat Musa*, što bi, grubo prevedeno, bilo „Živela muza”.
Dok ja, na levom skočnom zglobu imam maleni par krila, koji
prekrivaju moj niderlinški beleg. Majstor je dodao i reči *Alis*
Volat Propriis, što na latinskom znači: „Ona leti na svojim kri-
lima”. To je podsetnik da ja kontrolišem svoju mračnu stranu,
a ne obrnuto.

Džeb vraća broj naslednice u džep farmerki i deluje kao da
je hiljadama milja udaljen.

„Kladim se da se nada da si ti Tim Kuger”, kažem, malo se
šaleći, da bih ga vratila u sadašnjost.

Gleda me u oči dok provlači ruke u rukave flanelne ko-
šulje koja je bila prebačena preko ručke *honde*. „Ona je tek u
dvadesetim. Nije baš materijal.”

„Oh, hvala ti. To je baš utešno.”

Njegov poznati osmeh me malo ohrabruje. „Ako ćeš se ose-
ćati bolje, možeš da ideš sa mnom kad se budem nalazio sa
njom.”

„Dogovoreno”, kažem.

Penje se na motor i seda ispred mene, i više me nije briga
da li nas neko vidi. Ušuškavam se da mu budem što bliže,
čvrsto obmotavam ruke i kolena oko njega, a lice mi je za-
gnjureno u njegov vrat. Njegova mekana kosa mi golica nos.

Nedostajalo mi je to golicanje.

Motor se pali, a on okreće glavu da bih mogla da ga čujem.
„Hajde da nađemo neko mesto da budemo malo sami, pre
nego što te odvezem kući da se spremiš za naš sastanak.”

Krv mi struji od neizvesnosti. „Šta imaš na umu?”

„Spuštanje niz put sećanja”, odgovara. I pre nego što stig-
nem da ga pitam šta je to, već smo na putu.

Drago mi je što guma na Gizmu ne funkcioniše, zato što nema ničeg boljeg od vožnje na motoru sa Džebom.

Dok se klatimo napred-nazad, pokreti nam postaju sinhronizovani sa krivinama ulica. On vozi oprezno zbog glatkog šljunka i lagano se probija kroz saobraćaj da bi mogao da prikoči, a da ne prokliza na raskrsnici. Ali čim smo dospeli u stari deo grada, gde samo jedan ili dva automobila dele put i gde ima manje semafora, a i ti koji postoje, nalaze se na većoj udaljenosti, Džeb daje gas i ubrzavamo.

Počinje i kiša. Džebova jakna mi štiti korset i košulju. Po koja kapljica pada mi i na lice. Prislanjam mu levi obraz na leđa, čvrsto ga stežem i sklapam oči, kako bih se prepustila potpunom osećaju: pokretu njegovih mišića dok skreće, mirisu natopljenog asfalta i zvuku motocikla koji postaje prigušen pod mojom kacigom.

Dok vetar duva iz svakog mogućeg pravca, kosa mi leti na sve strane. Ovo je nešto najslićnije letenju u ljudskom kraljevstvu. Svrbe me kvržice na lopaticama, kao da krila žele da isključaju od te pomisli.

„Jesi li ti budna?” pita me Džeb i primećujem da usporavamo.

Otvaram oči i stavljam mu bradu na rame. U momentu kad ugledam bioskop, komentar o „putu sećanja” dobija smisao.

Često smo tamo ranije odlazili, ali se zatvorio pre tri godine. Prozori su zatvoreni i prekriveni, a đubre leži po čoškovima, kao da sklanja beskućnike sa zime. Teksaški vetar je oborio ovalnu neonsku reklamu, narandžasto-plave boje, koja je bila na vrhu, iznad ulaza; sada visi na jednoj strani kao polupano uskršnje jaje. Na bioskopu se više ne vide reči istočni kraj bioskopa. Jedina reč, koja još može da se pročita je kraj, što je istovremeno poetično i tužno.

Ovo nije naše mesto. Džeb, Dženara i ja smo terali roditelje da nas ostave kod bioskopa, ali bioskop je bio samo izgovor za decu koja su htela da se išunjaju na nekoliko sati i da ne budu pod nadzorom odraslih. Skupili bismo se na drugom kraju parkinga, kod ogromne cevi za odvod, gde se kamena strmina spuštala do doline. Taj deo bio je dug oko dvadesetak metara i samim tim idealna kosina za skejtbording.

Niko se nije plašio poplava. Cev koja je postavljena na drugoj strani služila je da izvlači višak vode iz jezera koje već decenijama postepeno presušuje.

S obzirom na to da je unutra bilo suvo kao u pustinji, tunel je bio mesto za skrivanje, ljubljenje i crtanje grafita. Dženara i ja nismo provodile mnogo vremena tamo. Džeb je bio odgovoran za to. On je rekao da smo previše nevine da bismo prisustvovalе svemu što se događa u tim dubinama.

Ali tamo me danas vodi.

Džeb krstari kroz prljavi parking i ide preko livade, a onda se penje motorom. Dok se spuštamo niz kameni spust, stežem noge oko njega, skidam ruke sa njegovog struka, a zatim ih širim visoko. Izdanci krila me golicaju, dok vičem i vrištim, kao da smo na roler-kosteru. Džeb se smeje i pridružuje se mom veselom ludilu. Ubrzo stižemo do dna, pa se ponovo hvatam za njega, a točkovi klize kroz bare dok u cikcak jurimo do odvodne cevi.

Kod ulaza se zaustavljamo. Tunel je napušten, kao i bioskop. Tinejdžeri su prestali da dolaze ovde kada je Podzemlje – ultraljubičasti, podzemni skejterski park i centar za raznorazne aktivnosti – postalo popularno mesto za blejanje na zapadnoj strani grada. Kiša sada kreće jače da pada, a Džeb pridržava motor da bih ja mogla da siđem. Klizam se na mokrom betonu. On me hvata jednom rukom oko struka i, bez

ijedne reči, privlači me i ljubi me. Držim obe strane njegovog lica, ponovo osećam kako mu se mišići pomeraju pod mojim prstima, i shvatam kako oštri delovi njegovog jakog tela savršeno odgovaraju mojim mekšim oblinama.

Kapljice kiše klize nam po koži i ušunjavaju se kroz prazan prostor između naših usana. Zaboravljam da još uvek nosimo kacige, zaboravljam na svoje vlažne i hladne helanke i na težinu natopljenih cipela. Konačno je ovde sa mnom, telo mu je priljubljeno uz moje, i te vrele tačke kojima smo spojeni su jedina stvar koje sam svesna.

Kada se konačno odvojimo, mokri smo i bez daha.

„Umirao sam od želje da to uradim”, kaže hrapavim glasom, dok njegove zelene oči prodiru u mene. „Svaki put kada sam ti čuo glas preko telefona, samo sam mogao da razmišljam o tome da želim da te dodirnem.”

Osećam kako mu se ritam srca ubrzava, a njegove reči vezuju moj stomak u čvor zadovoljstva. Oblizujem usne, što je neizgovorena potvrda da sam i ja mislila isto.

Zajedno guramo *hondu* u tunel i prislanjamo je uz zakrivljeni zid. Skidamo kacige i otresamo vodu s kose. Skidam Džebovu jaknu i svoj ranac.

Ne sećam se da je tunel bio ovako mračan. Nebo iznad ne pomaže mnogo. Pažljivo ulazim unutra, a onda me bombarduje uznemirujuća buka paukova, cvrčaka i raznih insekata koji se skupljaju u tami.

Čekaj... nemoj da staneš na nas... kaži svom prijatelju da skloni svoja velika stopala.

Uznemirena, zastajem. „Poneo si baterijsku lampu, zar ne?” pitam.

Džeb mi prilazi otpozadi i grli me oko struka.

„Imam bolju ideju od baterijske lampe”, šapuće mi ostavljajući topli dah odmah iza uha.

Čuje se klik, a potom mala svetla oživljavaju na zidu tunela. Nekako su prikačena na zid i izgledaju poput loze. Svetla ne daju mnogo sjaja, ali mogu da vidim da više nema skejtbordova u blizini. Skejteri su nekada ostavljali svoje stare skejtove da bi svi mogli da imaju nešto kada izađu iz bioskopa. Tada smo živeli po nekim pravilima. Retko kad bi neko ukrado dasku, zato što smo svi želeli da ta sloboda traje večno.

Bili smo naivni što smo mislili da bilo šta u ljudskom svetu može večno da traje. Fluorescentni grafiti svetle na zidovima – neke psovke, ali većinom su tu poetske reči poput ljubav, smrt, anarhija, mir, kao i crteži slomljenih srca, zvezda i lica.

Svetla. To me podseća na neonski pejzaž iz Podzemlja i Zemlje čuda.

Jedan mural se izdvaja iz gomile – ultraljubičasti obrisi vile, urađeni narandžastim, plavim, roze i belim tonovima. Krila lepršaju iza nje, svetla i puna dragulja. Liči na mene. Čak i nakon svih ovih meseci, i dalje se preispitujem kada vidim Džebovo stvaralaštvo: te vile izgledaju baš kao što sam ja izgledala u Zemlji čuda, sa sve krilima leptira i tragovima ispod očiju – crni, utisnuti belezi na mojoj koži, koji izgledaju poput ogromnih trepavica. On vidi moju dušu, a nije ni svestan toga.

„Šta si uradio?” pitam ga, prilazeći grafitima, dok pokušavam da zaobiđem i ne zgnječim neku bubu.

Hvata me za ruku da me umiri. „Nekoliko boca farbe u spreju, čekić, ekseri i svetiljke koje rade na baterije.”

Pali kampersku svetiljku, koja osvetljava veliki prekrivač ispod korpe za piknik. Šapat buba nestaje; reaguju na svetlost.

„Ali kako si stigao to da uradiš?” pitam dok se smeštam da sednem i krećem da kopam po korpi. Tu je boca skupe mineralne vode, kao i sir, krekeri i jagode.

„Morao sam da ubijem vreme pre završetka škole”, odgovara Džeb dok bira plejlistu na svom iPad-u i stavlja ga na rana. Sa minijaturnih zvučnika čuju se prijatne i sentiše balade.

Pokušavam da ignorišem činjenicu što me njegov odgovor tera da se osećam kao nezrela klinka i vadim bele ruže iz korpe. One su uvek Džebov izbor kada je cveće u pitanju, od prvog dana kada smo priznali jedno drugom da smo zaljubljeni, onog jutra kada sam se vratila sa putovanja kroz zečjuru. To je bilo prošle godine, jutro nakon mature. Približavam ih nosu i pokušavam da oteram sećanje na druge bele ruže iz Zemlje čuda, one koje su postale crvene od njegove krvi.

„Hteo sam da ovo bude posebno.” Skida vlažnu, flanelsku košulju i seda sa druge strane korpe, s pogledom punim iščekivanja.

Njegove reči odzvanjaju mi u mozgu: *Hteo sam da ovo bude posebno.*

Cveće mi ispada iz ruku, prekorevajući me što sam im povredila latice kada su lupile o pod.

„Ah”, mrmljam Džebu, ne obraćajući pažnju na njihov šapat. „Dakle... to je to.”

Osmehuje se dok mu senka pada na iskrivljeni sekutić koji mu prelazi preko prednjeg zuba. „To?”

Uzima jagodu iz korpe. Svetlost svetiljke reflektuje ožiljke veličine cigarete na njegovoj podlaktici. Pratim stazu ožiljaka ispod njegove majice, podsetnike njegovog teškog detinjstva.

„Hmm. To.” Džeb baca jagodu, pomera glavu unazad i ustima hvata voće. Proučava me dok žvaće, kao da čeka ponentu. Krivi glavu u stranu, a brada mu deluje baršunasto pod tim uglom, iako uopšte nije mekana. Pri dodiru sa kožom, njegova brada je gruba.

Vrelina mi se spušta u donji deo stomaka. Sklanjam pogled, pokušavajući da ne obraćam pažnju na sve te seksi stvari o kojima sam maštala dok smo bili odvojeni. Preko poruka i poziva, i ponekad uživo, razgovarali smo o tome da odemo korak dalje u vezi. Pošto je njegov raspored prilično haotičan, oboje smo na kalendaru obeležili matursko veče.

Možda je shvatio da ipak ne želi da čeka. Što znači da moram da mu kažem da ja nisam spremna danas. Što je još gore, moram i da mu kažem zašto. Totalno sam nepripremljena, preplašena, i to ne zbog uobičajenih razloga. Pluća mi se skupljaju, a vlažnost vazduha u tunelu sve samo pogoršava... boja, kamen i prašina. Kašljem.

„Skejterko.” Ton zadirkivanja je nestao iz njegovog glasa. Moj nadimak izgovara nežno i tiho, a pozadinska muzika i dobivanje kiše skoro da mu gutaju glas.

„Da?” Ruke mi se tresu. Savijam prste, a noktima kopam po ožiljcima. To su ožiljci za koje Džeb misli da su iz saobraćajne nesreće, još kad sam bila mala, kada se razbila šoferšajbna i oštetila mi ruke. To je još jedna od tajni u nizu.

Ne mogu da mu dam ono što želi. Ne sebe celu. Ne mogu dok mu ne kažem ko sam stvarno. Šta sam stvarno. Dovoljno je loše što je ostalo još samo nedelju dana do mature. Nisam spremna danas da otvorim dušu nakon toliko duge razdvojenosti.

„Hej, lagano.” Džeb mi raspetljava ruke i spušta moje dlanove na svoja ramena. „Doveo sam te ovde da bih ti ovo dao.” Spušta mi šaku do grudi i osećam čvrsti čvor ispod njegove majice. Tada primećujem svetlucanje finog lanca oko njegovog vrata.

Podižem ogrlicu i stavljam je ispod svetiljke. Ima medaljon u obliku srca i rupu za ključ u sredini.

„Našao sam je na maloj pijaci antikviteta u Londonu. Mama ti je dala taj ključ koji stalno носиš, zar ne?”

Vrpoljim se, žudeći da ispravim tu neistinu – to baš i nije taj ključ koji je ona čuvala za mene, mada otključava isti uvrnuti i divlji svet.

„Pa...” Naginje se preko korpe da bi mi stavio ogrlicu preko glave. Ona pada preko ključa. Namešta mi kosu i pramenovima pokušava da prekrije oba lanca. „Mislio sam da bi ovo moglo da bude nešto simbolično. Napravljeno je od iste vrste metala, izgleda starinski, kao i ključ. Oni dokazuju ono što sam oduvek znao. Čak i kad smo dolazili ovde kao deca.”

„A šta je to?” posmatram ga, intrigirana tim prizorom; otvor tunela baca plavičastu svetlost na jednu stranu njegove fine kože.

„Da samo ti imaš ključ da otvoriš moje srce.”

Te reči me zapanjuju. Gledam u pod, pre nego što on uspe da vidi osećanja u mojim očima.

Frkće. „To je bilo malo ljigavo... možda sam udahnuo previše isparenja od boje dok sam radio na muralu.”

„Ne.” Spuštam se na kolena i stavljam ruke preko njegovih ramena.

„To je bilo iskreno. I tako sla...”

Ali on stavlja prst na moje usne. „To je obećanje. Obećanje da sam ti veran. Samo tebi. Hoću da to znaš, pre mature, pre Londona. Pre nego što se bilo šta desi između nas.”

Znam da misli to što govori, ali to nije potpuno istinito. On je veran i svojoj karijeri. On želi da njegova mama i Dženara imaju lepe stvari; želi da pomogne sa troškovima za koledž, da pomogne u modnoj karijeri svoje sestre i da se stara o meni u Londonu.

Postoji i taj prećutni razlog zbog kog se posvetio svojoj umetnosti. To je onaj razlog o kom nikada ne govori.

Nemam razloga da budem ljubomorna na njegovu želju da napravi nešto od sebe – da dokaže da je bolji čovek, bolji od uzora koji je on imao. Samo bih volela da može da nađe ravnotežu i da bude zadovoljan. Međutim, deluje mi kao da svakom novom prodajom i svakim novim kontaktom njegov apetit raste, skoro poput zavisnosti.

„Nedostajao si mi”, kažem i privlačim ga u zagrljaj, a korpa između nas se ruši.

„I ti si meni nedostajala”, šapuće mi na uho, a zatim se sklanja od mene. Džeb me gleda, zabrinuto i snuždeno. „Zar ne znaš to?”

„Nisam ni reč čula od tebe, skoro nedelju dana.”

Podiže obrvu, očevidno razočaran. „Žao mi je. Nisam mogao da dođem do telefonskog servisa.”

„Postoje fiksni telefoni i imejlovi”, pucam, što zvuči kao da sam baš iznervirana, zvuči gore nego što sam htela.

Džeb šutira korpu vrhom čizme. „U pravu si. Samo, prošla nedelja je bila baš haotična. Tada je bila poslednja aukcija. I zabave.”

Zabave = žurke sa članovima elitnog društva. Napeto ga gledam.

Palcem prelazi preko moje donje usne, kao da pokušava da transformiše moju namrgođenost u osmeh. „Hej, nemoj tako da me gledaš. Nisam bio pijan ili drogiran, niti sam te varao. Sve je to bio samo biznis.”

Steže mi se u grudima. „Znam. Samo, ponekad se brinem.”

Brinem se da će početi da žudi za stvarima koje ja još nisam ni iskusila. Kada je on imao šesnaest godina, izgubio je nevinost sa devojkom od devetnaest, sa konobaricom iz restorana u kom je brisao stolove.

Kada se zabavljao sa Tejlor prošle godine, nisu imali seks; osećanja prema meni su ga sprečavala da pređe tu crtu. Ali već se osećam loše što znam da je bio sa „starijom devojkom” pre mene, da je ona samo primer iskušenja koja ga danas svakodnevno okružuju.

„Brineš – zbog čega?” Džeb me pita.

Odmahujem glavom. „Ma, ništa. Samo sam glupa.”

„Ne. Reci mi.”

Napetost mi izleće u naletu. „Tvoj život je sada mnogo drugačiji od mog. Ne želim da budem zapostavljena. Ovog puta si mi delovao previše udaljen. Svetovima udaljen od mene.”

„Nisam. Svaku noć si mi bila u snovima.”

Njegova dražesna izjava podseća me na moje snove i na život koji skrivam od njega. Baš sam licemer.

„Samo još jedna nedelja škole.” Igra se vrhovima moje kose. „Onda ćemo biti na putu za London i možeš sa mnom na sva putovanja. Vreme je da i tvoju umetnost prikazemo tamo.”

„Ali moj tata...”

„Ukapirao sam kako da sredim stvari.” Džeb sklanja korpu koja leži između nas.

„Šta? Kako?”

„Ozbiljno, Al.” Džeb se osmehuje. „Želiš da pričaš o svom ocu kad možemo da radimo ovo?” Ustaje i podiže me sa sobom. Obuhvata me rukom. Ušuškavam se kod njega i plešemo uz baladu sa iPad-a. Zaboravljam sve, osim naših tela koja plešu. Razgovor kreće da se odvija poznatim ritmom. Smejemo se i zezamo, pričamo o nekim sitnicama koje su se desile u proteklih nekoliko nedelja.

Opuštam se i čini mi se da je sve kao nekada. Polako, nas dvoje se stapamo, a sve stvari spolja blede i nestaju.

Sledeća pesma kreće, zavodljiva i ritmična. Prsti mi klize po njegovoj kičmi, a zatim ih zavlčim ispod ruba njegove majice. Noktima blago prelazim po definisanim mišićima njegovih leđa i ljubim ga u vrat.

On uzdiše, a ja se osmehujem u izmaglici, osećajući promenu u njemu. Promenu koju kontrolišem. Polako nas spušta na prekrivač, i okreće me na leđa. Maleni deo mene želi da završimo razgovor o nekim stvarima koje smo započeli. Ali veći deo mene ga želi drugačije, usmerenog samo na mene dok me pritiska svom težinom, što je umirujuće i izazovno u isto vreme.

Oslanja se na lakat pored mojih ušiju i drži mi glavu dok me ljubi, nežno i u celosti. Mogu da osetim ukus jagode koju je pre minut pojeo.

Gubim dah i osećam vrtoglavicu... lebdim toliko visoko, da ni ne primećujem da mu telefon vibrira i da mu je stigla poruka.

Grči se i sklanja se da bi izvadio telefon iz džepa jakne. „Izvini”, mumla i uzima telefon da pročita poruku.

Mrštim se, jer mi nedostaju njegova toplina i težina.

Čita poruku u sebi, a onda se okreće. „To je bio novinar iz Art noara. Kaže da imaju dve strane slobodne, pa ako bismo mogli da pomerimo fotkanje u galeriji za danas po podne. Posle toga hoće da odemo na večeru da dam intervju.” Kao da vidi razočaranje u mojim očima, Džeb dodaje, „Izvini, Al. Ali dve strane... to nije malo. Ostatak vikenda sam tvoj, od jutra do noći, svaki dan, okej?”

Isprva hoću da kažem da ga nisam videla skoro mesec dana i da je današnji dan trebalo da bude samo za nas, ali se grizem za jezik.

„Naravno.”

„Najbolja si.” Štipa me za obraz. „Da li bi mogla da skupiš ove stvari? Moram da pozovem gospodina Pjera, kako bi postavio moje radove u izložbenom prostoru.”

Kurtoazno klimam glavom, a on odlazi do ulaza u tunel da pozove gazdu iz umetničkog studija u kom restaurira stare slike, onda kada ne izlaže svoje radove. Između nas se širi tama poput neke tužne figure u senci, do koje nije doprla svetlost i koja izgleda utučeno baš kao što se i ja osećam.

Uspravljam se i podižem korpu i Džebov iPad, preokupirana pokušajima da naćujem njegov razgovor – nešto o tome koji izložbeni prostor ima najbolje osvetljenje za fotografa – i jedva da primećujem kako su se glasovi buba pojačali i zvuče kao jedan glas:

Trebalo je da budeš obazriva. Upozorio te je u snovima... sad će sve tvoje sumnje biti oterane.

Kap... kaplje... kap.

Spotičem se i pokušavam da ustanem dok se na mračnom kraju tunela čuje rominjanje. Od tog zvuka podilaze me žmarci po vratu.

Kaplje... kap... kap.

Razmišljam da li da pozovem Džeba da proveri šta je to, ali živopisni plavi vrh krila zaokuplja mi pažnju. Nalazi se izvan prstena svetlosti. Neobično je što ga nisam primetila ranije.

Približavam se fluorescentnom crtežu, i brzim trzajem skidam Džebovo osvetljenje. Kabl pada na pod iza mene, a ja se približavam misterioznoj slici s krilima, i prigušenim zvukom vučem baterijsku lampu.

Kap... kap... kap.

Virim u potpuno crnilo dalekog kraja tunela, ali sam sada više zainteresovana za grafite. Oko prstiju mi je obmotan kanap i pomeram improvizovanu rukavicu svetlosti preko portreta, osvetljujući ga, delić po delić, kao slagalicu.

Znam to lice i te oči. Znam tu divlju plavu kosu i te usne, koje imaju ukus svile, sladića i opasnosti.

Živa želja i strah vezuju mi se u grudima. To je isti grčeviti osećaj. To je efekat koji je uvek imao na mene.

„Morfej”, šapućem.

Ujedinjene bube odgovaraju šapatom:

On je ovde... jaše kišu...

Njihove reči me probadaju u kičmu poput šiljka, zakucajući me u mestu.

„Trči!” Džebovo dovikivanje sa ulaza tunela me potpuno budi iz mentalne magle. Čizme mu šljapću kroz vodu. Nisam ni primetila da mi se voda nakupila oko stopala.

„Poplava!” Džeb urla, sudarajući se sa tamom između nas.

Paničim i krećem prema njemu, a tada žica svetlosti oživljava u mojoj šaci poput vijugave, zmijolike loze. Obmotava mi se oko zglobova, spajajući ih, a zatim i oko članaka. Borim se, ali sam vezana i ne mogu ni da vrištim.

Kuljajući talas prodire iz mračne strane tunela, obrušava se na mene i obara me s nogu. Padam pravo na stomak. Hladna i prljava voda zapljuskuje mi lice. Kašljem, pokušavajući da držim nos izvan bujice, ali žica svetiljki me potpuno parališe.

„Al!” Džebov prestrašeni urlik je poslednje što sam čula, pre nego što se voda obmotala oko mojih uvezanih udova i odnela me.